

formål, hvis et enkelt projekt, som af rent budgetmæssige årsager udføres i flere etaper, alene af denne grund må anses for flere selvstændige kontrakter og dermed udelukket fra direktivets anvendelsesområde. Direktivets artikel 9, stk. 3, forbyder endvidere en sådan kunstig opdeling af et enkelt projekt.

Sammenfattende må det fastslås, at der ved de omtvistede kontrakter er tale om en procedure for indgåelse af en enkelt offentlig kontrakt, hvis værdi på tidspunktet for tildelingen af kontrakterne oversteg den i direktivet fastsatte tærskelværdi. Kontrakten skulle derfor have været udbudt i licitation på europæisk plan efter den procedure, der er fastsat i direktivet. Dette skete ikke, og Forbundsrepublikken Tyskland har derfor tilsidesat direktiv 2001/18/EF.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31.3.2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EFT L 134, s. 114).

Sag anlagt den 9. december 2010 — Europa-Kommissionen mod Republikken Ungarn

(Sag C-575/10)

(2011/C 72/09)

Processprog: ungarsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved D. Kukovec og A. Sipos, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Ungarn

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republikken Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 47, stk. 2, og artikel 48, stk. 3, i direktiv 2004/18/EF (¹) såvel som artikel 54, stk. 5 og 6, i direktiv 2004/17/EF (²), idet den ikke ved offentlige udbudsprocedurer har sikret, at de erhvervsdrivende i givet fald kan basere sig på andre enheders kapacitet uanset den juridiske karakter af forbindelserne mellem de erhvervsdrivende og disse enheder.

— Republikken Ungarn tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Såvel direktiv 2004/17 som direktiv 2004/18 giver tilbudsgivere i offentlige udbudsprocedurer mulighed for med henblik på at føre bevis for deres evner og opfyldelsen af udvælgelseskriterierne at basere sig på andre enheders kapacitet uanset den juridiske karakter af forbindelserne mellem dem selv og disse enheder.

Efter Kommissionens opfattelse er en ungarsk bestemmelse, som ved bestemte egnethedskriterier udelukkende tillader tilbudsgiverne at anvende ressourcerne hos andre enheder, som ikke direkte deltager i kontraktens udførelse, hvis de ejer en majoritet i nævnte enheder, som giver dem en bestemmende indflydelse i disse, ikke forenelig med nævnte bestemmelser i nævnte direktiver. I tilfælde af enheder, som ikke deltager som underleverandører i kontraktens udførelse, opstiller den anfægtede nationale bestemmelse således et yderligere krav for, at tilbudsgiveren kan basere sig på sådanne enheders kapacitet i forbindelse med en offentlig udbudsprocedure.

Bestemmelserne i direktiverne er utvetydige: uden at opstille et krav om, at de enheder, som stiller ressourcerne til rådighed, er direkte involveret i kontraktens opfyldelse, kræver de, at den nationale lovgivning garanterer muligheden for at basere sig på nævnte enheders ressourcer *uanset den juridiske karakter af forbindelserne mellem tilbudsgiveren og disse enheder*. Det eneste krav er, at tilbudsgiveren over for den ordregivende myndighed kan godtgøre, at han reelt råder over de ressourcer, der er nødvendige for kontraktens udførelse.

Ifølge Kommissionen begrænser den ungarske lovning, som udgør søgsmålet genstand, imidlertid herved tilbudsgivernes muligheder, idet disse i praksis ikke har anden mulighed end at involvere de enheder, som stiller nævnte ressourcer til rådighed, som underleverandører i kontraktens udførelse, med mindre de allerede fra begyndelsen i sådanne enheder råder over en majoritet, som gør det muligt for dem at udøve en bestemmende indflydelse over disse.

Kommissionen anfører, at den påtalte nationale lovgivning ikke kan begrundes i målet om at fjerne former for praksis, som tilsigter at omgå bestemmelserne om offentlige udbud, idet et sådant mål ikke kan påberåbes som begrundelse for en bestemmelse, der er i strid med EU-bestemmelserne om offentlige udbud, som uforholdsmæssigt begrænser de proceduremæssige rettigheder og forpligtelser, som følger af direktiverne. Medlemsstaterne har naturligvis mulighed for inden for de grænser, der opstilles af direktiverne, at bestemme, hvorledes tilbudsgiverne skal godtgøre, at de reelt råder over de andre enheders ressourcer, men de må ikke foretage en sondring ud fra juridiske karakter af forbindelserne med sådanne enheder.

Kommissionen afviser den af Republikken Ungarn fremsatte tese om, at en enhed, der ikke deltager i kontraktens udførelse, ikke kan godtgøre, at den opfylder mindstevælgelseskriterierne, som består i reelt at kunne stille de nødvendige ressourcer til rådighed på tidspunktet for kontraktens udførelse. Kommissionen understreger herved, at artikel 48, stk. 3, i direktiv 2004/18/EF udtrykkeligt bestemmer, at tilbudsgiveren kan godtgøre, at han råder over ressourcer fra andre enheder »f.eks. ved at fremlægge dokumentation for disse enheders tilsagn om at stille de nødvendige ressourcer til rådighed for den økonomiske aktør«. Heraf følger, at en enhed, som bidrager med ressourcer, kan godtgøre, at den råder over ressourcer, som den kan stille til rådighed på tidspunktet for kontraktens udførelse, uden at det er nødvendigt, at den direkte deltager i kontraktens udførelse.

Endelig anfører Kommissionen, at den omtvistede nationale lovgivning kan indebære en forskelsbehandling af udenlandske tilbudsgivere. Selv om den relevante ungarske lovgivning finder anvendelse på alle tilbudsgivere, begrænser den reelt mulighederne for at deltage i udbudsrunder navnlig med hensyn til udenlandske tilbudsgivere, eftersom disse i almindelighed ikke på stedet for kontraktens udførelse råder over alle de ressourcer, som er nødvendige med henblik herpå, hvorfor de ved offentlige udbudsprocedurer er nødsaget til i højere grad en ungarske tilbudsgivere at anvende kapaciteterne hos lokale økonomiske operatører, som er uafhængige af dem.

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31.3.2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT L 134, s. 114)
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/17/EF af 31.3.2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester (EUT L 134, s. 1).

Sag anlagt den 10. december 2010 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien

(Sag C-577/10)

(2011/C 72/10)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved E. Traversa og C. Vrignon, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Belgien

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til bestemmelserne i artikel 56 i traktaten

om Den Europæiske Unions funktionsmåde, idet det har vedtaget artikel 137, nr. 8), artikel 138, tredje led, artikel 153 og artikel 157, nr. 3), i rammelov (I) af 27. december 2006 (¹) i affattelsen gældende siden den 1. april 2007.

— Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med søgsmålet har Kommissionen gjort gældende, at den pågældende nationale lovgivning, der pålægger selvstændige tjenesteydere etableret i andre medlemsstater, som ønsker midlertidigt at præstere tjenesteydelser i Belgien, en forpligtelse til at afgive en forudgående erklæring (»Limosa«-erklæringen), udgør en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser.

Kommissionen har for det første anført, at de anfægtede bestemmelser udgør en diskriminerende restriktion, for så vidt som de dels pålægger ikke ubetydelige, supplerende og — over for de pågældende selvstændige tjenesteydere — afskrækkende administrative formaliteter, dels indfører en kontrolordning, der alene vedrører tjenesteydere etableret i en anden medlemsstat, uden at denne forskelsbehandling er begrundet i objektive hensyn.

For det andet har sagsøgeren anført, at denne restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser, selv hvis det antages at den ikke er diskriminerende, ikke kan begrundes i objektive almene hensyn, såsom hensynet til den sociale sikringsordnings økonomiske ligevægt, til forebyggelse af svig eller til arbejdstagerbeskyttelse.

(¹) Moniteur belge af 28.12.2006, s. 75178.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den 6. december 2010 — Staatssecretaris van Financiën, den anden part: L.A.C. van Putten

(Sag C-578/10)

(2011/C 72/11)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Staatssecretaris van Financiën

Den anden part: L.A.C. van Putten